

Розділ Перший

Раніше я ніколи не стежив за фазами місяця. Тому й поняття не мав, що до повні залишалася лише одна ніч, коли молода жінка підсіла до мене в пабі «У МакАналлі» та попросила розповісти дещо, цілком ймовірно, згубне для неї.

— Ні, — відповів я. — В жодному разі.

Я згорнув клаптик паперу, на якому було намальовано три концентричних кільця з павукоподібних символів, та посунув його назад витертою до блиску дубовою стільницею.

Кім Делані спохмурніла й відкинула з чола темне блискуче волосся. Вона була високою й повногрудюю жінкою, дуже гарною в класичному розумінні, з блідою чистенькою шкірою та круглими щічками, що звикли усміхатися. Щоправда, в цю мить усмішки не було.

— Та кинь, Гаррі. Ти єдиний, хто професійно практикує магію в Чикаго, і єдиний, хто може мені допомогти, — вона нахилилася над столом, не спускаючи з мене пильного погляду. — Я не можу знайти пояснення всім цим символам. Ніхто з місцевих навіть не впізнає їх. Ти єдиний справжній чарівник, про якого я взагалі чула, а тим більше — знайома. Мені просто потрібно з'ясувати кілька останніх знаків.

— Ні, не потрібно і ти цього нітрохи не хочеш, — відказав я. — Краще тобі забути про це коло і зосередитися на чомусь іншому.

— Але ж...

Мак привернув мою увагу, махнувши рукою з-за стійки, після чого підштовхнув полірованою поверхнею вигнутого дубового шинквасу в мій бік дві тарілки з гарячою їжею. Коли він додав ще й пару пляшок власного темного елю, у мене потекла слина.

Шлунок невдоволено забурчав. У ньому було майже так само порожньо, як і в моєму гаманці. Я ніяк не зміг би дозволити собі таку вечерю, якби Кім не запропонувала розрахуватися, якщо я відповім на кілька її запитань. Ціна стейка була дещо нижчою моєї звичної ставки, але з Кім було приємно провести час, до того ж вона іноді в мене навчалася. Я чудово знав, що грошей у неї небагато, проте в мене їх було ще менше.

Попри бурчання в животі, я не кинувся по їжу одразу ж (у гриль-пабі «У МакАналлі» лише самообслуговування, адже, виходячи з Макових слів, якщо не можеш підійти по замовлення, нічого взагалі приходити). Я роззирнувся заложу з її надокучливим поєднанням низької стелі та лінивих вентиляторів, тринадцятьма різьбленими дерев'яними колонами, тринадцятьма вікнами та тринадцятьма хаотично розставленими столиками, котрі розсіювали залишкову магію голодних (а разом із тим — злих) чарівників. «У МакАналлі» слугував тихою гаванню в місті, де ніхто не вірив у магію. Тут харчувалося чимало народу.

— Послухай, Гаррі, — промовила Кім, — я не збираюся використовувати це для чогось серйозного, обіцяю. Я нічого не прикликатиму та не підкорюватиму. Це звичайна наукова зацікавленість. Воно гризе мене вже давно.

Вона нахилилася вперед і накрила мою руку своєю, дивлячись мені в обличчя та водночас уникаючи погляду в очі — трюк, яким мало хто володіє поза колами послідовників чарівного мистецтва. Кім усміхнулася, на її щоках з'явилися глибокі ямочки.

Мій шлунок знову забурчав, я зиркнув у напрямку їжі, що зачекалася мене на стійці.

— Точно? — запитав я. — Це звичайний інтерес? Ти не збираєшся це ніяк використовувати?

— Присягаюся з рукою на серці, — вона зробила озвучений жест. Я насупився.

— Навіть не знаю...

Це її розсмішило.

— Ой, та *облиш*, Гаррі. У цьому ж нічого такого немає. Слухай, якщо не хочеш розповідати, не розповідай. Я все одно пригощу тебе вечерєю. Я знаю, що останнім часом у тебе туга з грішми. Себто, після тієї справи навесні.

Я розлючено звів брови, щоправда, це не була злість на Кім. Це не її провина, що моя головна роботодавиця — Каррін Мерфі, очільниця Відділу Особливих Розслідувань поліції Чикаго — не викликала мене на консультації вже понад місяць. Лєвова частка мого заробітку за останні кілька років надходила саме від посади консультанта в ОР, але після скандальної справи минулої весни, у якій був замішаний чорний чарівник, що воював з бандами за ринок збуту наркотиків у Чикаго, моя співпраця з ОР пішла на спад, а разом із нею і мій заробіток.

Я не знаю, чому Мерфі стала рідше мене викликати. Мав підозри, але нагоди обговорити їх із нею ще не випадало. Можливо, це не моя провина, а просто чудовиська пішли у відпустку. Ага, звісно.

Хай там як, грошей у мене було обмаль. Я харчувався раменом і супами швидкого приготування занадто довго. Приготовані Маком стейки пахли божественно навіть із протилежного краю зали. Живіт укотре запротестував, висловлюючи первісну жагу до підсмаженого на вогні м'яса.

Проте я не міг дозволити собі ласувати вечерєю за гроші Кім, якщо не дам їй бажане. Не те щоб я ніколи не перекручував домовленостей, але не з людьми... ну і вже точно не з тими, хто брав з мене приклад.

Іноді мене бісить моя совість та безглуздо прискіпливий підхід до честі.

— Гаразд-гаразд, — зітхнув я. — Зараз принесу вечерю і розповім тобі все, що мені відомо.

Ямочки на щічках Кім з'явилися знову.

— Дякую, Гаррі. Це дуже багато значить для мене.

— Так-так, — відказав я і почав пробиратися лабіринтом до шинквасу, минаючи колони, столи та все інше.

Цього вечора в пабі було більше людей, ніж зазвичай, і хоча Мак рідко усміхався, на його обличчі прозирило задоволення від такої кількості відвідувачів. Я дещо невдоволено підхопив

тарілки та пляшки. Важко радіти процвітання приятеля, коли твій власний бізнес от-от спустить дух.

Я відніс їжу — стейки з картоплею та зеленою квасолею — до столу і всівся на своє місце, поклавши тарілку Кім перед нею. Якийсь час ми їли в понурій мовчанці, однак зі здоровим апетитом.

— Отож, — зрештою озвалася Кім, — що ти мені розповіси про це?

Вона вказала на клаптик паперу виделкою.

Я проковтнув їжу, відпив чудового елю, а тоді знову взяв до рук папірець.

— Гаразд. Це знак Вищої магії. Насправді — три знаки, один усередині іншого, наче шари стін. Пригадуєш, що я тобі розповідав про магичні кола?

Кім кивнула.

— Вони стримують щось зовні або всередині. Вони можуть впливати на потоки магії та на істот з Небулоніколи, але смертні істоти можуть їх перетинати та розривати.

— Вірно, — кивнув я. — Ось цим і слугує зовнішнє коло символів. Це бар'єр проти духів і магичних сил. Ось цей, цей і цей символи є ключовими.

Я вказав пальцем на названі закарлючки. Кім жваво закивала.

— Зовнішнє я розпізнала. А за ним що?

— Друге коло — це закляття-бар'єр для смертної плоті. Воно не спрацює від самих лише символів. Знадобиться щось іще, дорогоцінні камені чи щось подібне, розставлене поміж малюнками.

Я поклав до рота ще шматок м'яса.

Кім насупилася, зиркнула на аркушик, а тоді знову на мене.

— І що з цього вийде?

— Невидима стіна, — пояснив я. — Немов із цегли. Духи та магія могли б пройти наскрізь, а от смертні — ні. Як і каміння, кулі, усе суто фізичне.

— Зрозуміло, — захоплено промовила вона. — Щось на кшталт силового поля.

— Типу того, — кивнув я.

Її щічки палали від захоплення, очі — сяяли.

— Так і знала. А в останньому що?

Я звужив очі, поглянув на центральне кільце і спохмурнів.